

Pēdējais skolas zvans

Nemanot ir paskrējis laiks un 9 mēneši ir aizlidojuši vēja spārnēm. Kaut arī šī, mums: 9. un 12. klasēm ir svētku diena, sirdī mīt skumjas par kādu skaistu, gandrīz jau beigušos piedzīvojumu. Tagad mēs visi stalti, krāsaini un smaidīgi stāvam jūsu priekšā un katrs no mums ir ar savu unikalitāti, mērķiem un sapņiem. Mēs cerīgi uz jums raugāmies, jo šis tik nozīmīgais brīdis – eksāmeni un izlaidums, jau ir vairs tikai rokas stiepiena attālumā.

Un ikviens no mums var justies laimīgs un atvieglots, ka tik tālu esam tikuši. Katrs esam ar savām idejām un unikālo „es”, par ko mums jāpateicas ir Ādažu vidusskolas skolotājiem. Skolotāji mūs pacieta un mīlēja, kaut reizēm dusmojās uz mums biežāk, nekā priecājās par mūsu sasniegumiem. Skolotāji mums ir iemācījuši gandrīz it visu, ko mēs zinām.

Skolotāji mūsu izglītošanā ir ieguldījuši daudz pūles un spēka, un mēs ceram, ka jūs, dārgie skolotāji, lepojoties raugāties uz mums, kā mēs visus šos gadus esam raudzījušies uz jums. Un, dārgie skolotāji, nekad neaizmirstiet, ka ne tikai vecāki mūs ir lolojuši un veidojuši mūsu personību. Jūs mūs šos gadus esat mācījuši un audzinājuši; ja vien labi ieskatās, ik viena šeit stāvošā jaunieša acīs var saskatīt kādu daļu jūsu atspulga. Jo jūs esat tie, kas ir veidojuši mūsu izpratni un cerības par pasauli. Tikai pateicoties jums, mēs visi šeit stāvam kāri pēc zināšanām, kāri pēc sasniegumiem un cerību pilni.

Paldies jums dārgie skolotāji, jo pēdējais zvans ir arī jūsu svētki, jūsu godpilnais „eksāmens”, jo tagad jūs redzat, cik lielisku darbu jūs esat paveikuši visus šos gadus mūs mācot! Nav vārdu, lai aprakstītu, cik pateicīgi mēs jums esam!

9. un 12. klašu skolēnu vārdā Leina Markevica, 12.a